

Karkvabalių naktis arba nepagavęs salačio, nesitikėk šapalo

Parašė Dalius Rakutis

Sekmadienis, 13 Liepa 2014 22:56

Kai baigiasi lydekų žūklės draudimas, tai visi savaitgaliai supanašėja: Lydekos ir tvičingas, tvičingas ir lydekos. Ežerai, valtys, košiantis kiaurai vėjas, varžybų šurmuliai ir tos pačios kalbos – kiek, kelių kilų ir kur. Anksčiau ar vėliau pasiilgsti ko nors ir lengvesnio- romantiškesnio- upės vingio, miško ošimo, paviršiuje nuvinguriuojančiu šapalo ratilo ar salačio mušimo, subtilaus mažo masalo virpesiuko, persiduodančio į „karvės uodegos“ akcijos spiningo viršūnę, kuris palyginus su tvičinginio voblerio daužymu, skamba lyg smuiko griežimas prieš traktoriaus burzgimą

Žodžiu, vieną gegužės pabaigos savaitgalį neišlaikau-- spjoviau į lydekas, (o kad būti toliau nuo pagundos, ir visus, didesnius kaip 5 cm voblerius tyčia palikau namie) ir su sūnumi ir draugais nulėkiau prie Šešupės. Draugas Rimas, žinomas šapalų „siaubas“ jau galvą buvo išūžęs apie pagautus ir nepagautus šapalus: - Vieną savaitgalį esą krito „pusantrinis“, kitą – beveik dviejų, o va trečia kažkos monstras nuėjęs jam su viskuo. Ar gali ramia širdimi tokių kalbų klausyti?

Prie upės su bičiuliu Aivaru bei sūnumi Gabrieliumi buvome gal kokią septintą vakaro. Pirmas įspūdis buvo labai jau šiaip sau – Šešupė pakilus lyg ankstyvą pavasarį, pasidrumstusi, upės vanduo neša žoles, visos sekumos ir akmenys apsemti. Jokių žuvies pasirodymu nematyti – a nė pliaukšt, kas šiai upei šiuo metu nebūdinga. Lyg ir savaitę nelijo -velniai žino iš kur to vandens „paduoda“. Gal rusai savo Krasnoznamiansko užtvanką užmiršo uždaryti?

Pirma žūklės valanda irgi nieko guodžiančio neatnešė – parsitraukinėjau tik „užkibusias“ praplaukiančias žoles, kartu važiuojo kolega, matyt, irgi „tuščias“, nes iš spiningavimo persiorientavo į peizažų fotografavimą.

Kai atvėsini pradinį įkarštį, tada ateina metas eksperimentams. Dėžėje barškėjo krūva nebandytų voblerių, tad pradėjau nuo „Rapala“ pernai metais išleisto – ilgaliežuvio „Ultra Light Crank“ 3 cm. Kažkaip didelio pasitikėjimo jis man, bent jau šioje situacijoje, nekėlė. Labai jau ilgas jo liežuvis, gamintojas deklaruoja solidų, 1,2-2,4 m nėrimo gylį. Gal kokiam Nemuno ar Nevėžio duburiui patikrinti tiktų, o Šešupė, bent jau šituose kraštuose gyliais negarsėja. Na, bet gal iškelus kotą aukštyn ir pavyks jį pravesti. Švįstelėjau jį iš peties – vobleris nelauktai kaip kulka nuskriejo ir nusileido aname krante. Po šimts, ko mažiausia norėjau, tai dovanoti jį rusams – jiems ir Krymo užteks. Gerai dar, kad gevuogynai anapus nesužėlė – pavyko masalą „susigražinti“ kartu su rusiškos žolės kuokštu. Antrą kartą mečiau jį atsargiau, pagarbiai žiūrėdamas į jo „lakūniškas“ savybes – vobleris tekstelėjo per metrą nuo Rusijos kranto. Suktelėjau ritės rankenėlę, kad jis pasinertų ir leidau srovei daryti savo darbą. Iki pat vidurvasario tokia taktika, bent jau čia gaudant šapalus kažkodėl sėkmingiausia.

Didelei nuostabai, vobleris dugno visą kelią beveik nekabino (žvejojant srovėje reikia deklaruojamą jo nėrimo gylį drąsiai dalinti iš 2), ir tik beveik pasiekus „manąjį“ krantą per spiningą pajutau kontaktą su dugnu. Kilstelėjau spiningą, bet jau buvo per vėlu – voblerio trišakiai patikimai įsikabino į pakrantės nendres Teko trūktelti iš peties, spiningas įgavo beveik tobulos parabolės formą, o po sekundėlės tik paff – šaute iššovė iš žolių. Instinktyviai nusukau galvą, tikėdamasis smūgio, bet netoli prašvilpęs masalas tekstelėjo į vandenį, per kokį porą metrų nuo kojos.

Ir čia pamačiau stebuklą – iš gelmės pakylantį tamsų stambios žuvies siluetą, kuri su dideliu plaukstelėjimu lyg niekur nieko prarijo mano voblerį. Velnišku greičiu suvynioju valą, kurio „laisvą“ keliolikos metrų kilpą buvo išlenkusi srovė. Žuvis priešinosi smagiai – mano ultralaitinis „lūmisiukas“ (GLOOMIS) linko beveik nuo rankenos, gerai, kad dar žuvis nelindo į žoles. Matydamas, kad taip lengvai salačio neįveiksiu, šūkteliu sūnų, kuris atneša grabštą ir netrukus

Karkvabalių naktis arba nepagavęs salačio, nesitikėk šapalo

Parašė Dalius Rakutis

Sekmadienis, 13 Liepa 2014 22:56

bendrom jėgom paguldėme upių kunigaikštį ant kranto žolės. Gražuolis, bus kokie du kilogramai, bet kur gi vobleris? O jis giliai gerklėje.

Sakyčiau, pasisekė - kaip akiai vištai grūdas. Esu matęs, kaip už keliolika metrų nuo manęs salatis atakuoja poperį, bet kad čiuptų akyse per pora žingsnių nuo kojos – tiesiog nerealu.

Čiupau spiningą ir einu toliau. Po truputį temo, pradėjo skraidyti naktiniai drugiai ir kiti gyviai, atgyjo ir upė. Tai šen, tai ten upės paviršiuje pasigirsdavo pliaukštelėjimai, nuvilnyje ratilai. O aš svaidžiau tos pačios rūšies, tik kitos palvos voblerį toliau, paėjęs gal pora šimtų metrų upe aukštyn. Kai tamsu, nelabai matai, kur jis nukrinta – mėtai „pagal nuojautą“. Užtat visi kiti pojūčiai tokiu metu paaštrėja – daug geriau jauti masalo virpesius. Kad ir dabar, švįstelėjęs jį į kitą pusę, visai netoli žolių, jautau, kaip ji sužsigilino, pradėjo intensyvia virpėti, ir tik taukšt –

Karkvabalių naktis arba nepagavęs salačio, nesitikėk šapalo

Parašė Dalius Rakutis

Sekmadienis, 13 Liepa 2014 22:56

kažkas piktai jį sustabdė. Kertu, bet nieko – pradėdau sukti ritę ir dar kažkas kerta, bet ir vėl neužsikabina. Trečias kartas nemelavo šį kartą pajučiu žuvies svorį. neilgam – panašu, kad iš trečio karto užkibusi žuvis metėsi pasroviui, o gal ir linik manęs.. Tikrai, kotas pradėjo linkti, stabdys džerkšti. Blogai, kad ten, pasroviui, akmeninė rėva. jeigu priešininkas ten įeis, gali baigtis liūdnei – plonas pintukas bijo akmenų kaip velnias kryžiaus. Nieko nepadarysi, teks veikti iš „jėgos pozicijų“ – jėga sustabdyti žuvį. Veržiu stabdų, kotas linksta, bet žuvis sustoja. – ultarlaitinis kotas, kurtas lašiųjų žūklei, parodo, kam jis sukurtas – žuvis tamposi lyg ant gumos ir nieko negali padaryti. Kai kiek pavargsta, po truputį pradėdau ją „pumpuoti“ prieš srovę. Pavyksta. Lenkiu galvą prieš senuką Garį – kotas jis moka daryti, dar niekam nepavyko geriau už jį suderinti lengvo masalų mėtymo ir milžiniškos stabdymo galios bei „karvės uodegos“ linkio su velnišku jautrumu ir lengvumu.

Bet pradžioje įdomu– kas šį kartą aname valo gale. Neslėpsiu, tikėjausi šapalo. Gero šapalo - „virš dviejų“. Spiningu čia tokio dar nepavyko pagauti, bet juk visada būna pirmas kartas

Žuvis, pamačiusi, kad taip nieko nebus, palengvina mano darbą – metasi prieš srovę. Keliolika virazų pirmyn ir atgal ir netrukus matau, kaip mėnulio šviesioje blizga sibabriški „didžiosios aukšlės“ šonai. Žuvis graži, iš akies – tarp dviejų su puse – trijų kilogramų, bet vis tiek apmaudu, kad ne šapalas.

Salatis pasikirtęs tik už lūpos kraščiuo, tad jį paleisti, kiek palaikius rankoje nėra sudėtinga. Tarsi netikėdamas, kad tai tiesa, Šešupės plotų milžinas. Vikstelėjęs uodega, dingsta mėnesieną atspindinčiame tamseme upės vandenyje.

Užtat kišenėje nerimsta telefonas. Bičiulis Rimas ragina važiuoti į sodybą, esą, jau šašlykai baigia iškepti. Ech, kaip neisnori grįžti tokią naktį! Juo labiau, kai girdi, kai pro ausis lyg bombonešiai praskrenda karkvabaliai, pranašaujantys tikrą šapalų naktį. Bet nieko nepadarysi, iš anksto dėl to neistarėme, be to, ir su pasieniečiais nakvynės nederinau – galiu sulaukti nemalonumų. Pasakęs „tuoj tuoj“, mėtau toliau. Po keliolikos metimų vėl piktas smūgis, žuvis leidžiasi pasroviui, žviegia „Rareniumo“ stabdžiai, o aš mėgaujuosi momentu. Greičiausia vėl salatis, panašaus dydžio kaip antrasis, pradeda sa kovą. Va tau ir šapalinis „burbulas“ – ir kas galėjo pagalvoti, kad toks masalas tiks salačiams. Bet per anaksti džiaugiusi – po žuvies kūlversčio valas atsileidžia. Šį kartą labiau pasisėkė žuviai – tuo tam kart galima šį susitikimą ir baigti

Susitinku, Aivaras, sako, upė verda nuo žuvų ratilų, bet jos nekimba. Na, aš turiu šiuo klausimu

Karkvabalių naktis arba nepagavęs salačio, nesitikėk šapalo

Parašė Dalius Rakutis
Sekmadienis, 13 Liepa 2014 22:56

kitą nuomonę.

Važiuojame duobėtais Šešupės keliukais, išmaltais pasieniečių visureigiais, galvodami po kelių valandų sugrįžti. ir suspėti į ritinę žuvų „fiestą“. Aišku, jei tokia bus.

Bet ne visai pasiseka- prie upės atsiduriame jau gerokai praušus. karvabaliai lekia, upė verda – ir kairėje, ir dešinėje pūkši žuvys. nepagauti, atrodo, neįmanoma, bet tai atrodo tik mums – nei salačiai. nei šapalai, visiškai nekimba. Logiška, kai aplink tiek gyvo maisto – ką čia kibsi ant dirbtinio. Savo kolekcijoje turiu kelias lenkiškas karvabalių kopijas. Bandau jas, bet veltui. Šapalai tik pakyla, priplaukia „su banga“, ir pajutę klastą, neria gilyn. Tik vienas atsargiai stukteli nosimi, bet net nepabando ryti. Skiria grūdus nuo pelų klastūnai- taip paprastai jų nepaimsi.

Atsiprašau savo storuliuko-rapaliuko ir švįsteliu ją prie pat kitame krante esančios vandens žolių juostos. Tik patraukiau masalą į save – „niam“, kažkas u pasimėgavimu sunemnioja masalą. Laukiu žuvies spurto, bet žuvis niekur neskuba. kas daugiau, jei ne lydeka taip elgiasi, kad ją kur. Mėtau toliau, vanduo taškosi nuo žuvų skleidžiamų ratilų ir vėl smūgis. ir vėl kita lydekelė. O kur gi išsvajotieji šapalai?

Taupant laiką pasakysiu, kad šapalų tą rytą taip ir nepagavau – kibo lydeko ir ešeriai, kelis kartus masalą atsivijo salačiai, tiesa, taip jo ir nepabandę griebti.

Niekas taip labai neerzina žvejo, kai pastoviai besitaškanti panosėje žuvis. Po trijų valandų mėtymo svyra tiesiog pradeda svirti rankos. Bičiulio Aivaro nervai geresni – jis kantriai, stovėdamas vienoje vietoje, gal pusantros valandos mėtė praktiškai į vieną tašką. Ir ne veltui – netrukus išvydau sulinkusį jo spiningą. pribėgęs su graibšti padėjau jam įkelti apie pusantro kilogramo svėrusį ...šapalą, Storasprandis susigunės gal 8 cm dydžio mediniu voblieriu. Ir suprask tuos šapalus...

Tuo ta žūklė ir baigėsi – važiuoju namo su šapalų „įstatyta“ „nosimi, bet patenkintas – taip smagiai pažvejoti salačių, juo labiau, subtiliais įrankiais, teko senai. Įdomu tik, kodėl jie girebė neiįprastus sau masalus ir ignoravo „tikrus“ salatinus. Gal kalti karkvabaliai – kai jie krenta į vandenį, tai ir „didžiosios aukšlės“ spjauna į žuveles?. Bet kodėl tada nekibo šapalai, o vienintelis užkibės rinkosi didelį masalą?

Karkvabalių naktis arba nepagavęs salačio, nesitikėk šapalo

Parašė Dalius Rakutis

Sekmadienis, 13 Liepa 2014 22:56

Žūklė yra žūklė – ne viską protu gali suvokti. Bet tai ją ir dar ją smagiausia.